

Szlovákok - magyarok

Slota úr tájékoztatására

Több, mint ezeregyszáz éve megérkeztek a Kárpát-medencébe a magyarok. Hét törzsről szól a krónika, de valójában lehetett az akár husz is. A szláv törzsek egy orrhosszal előztek meg minket a térségben. Az itt élő gyér lakosság között voltak szlávok, germánok, rómaiak, főként a rokonaink, az avarok. Az idők folyamán - betelepülőkkel és az itt talált néptörzsekből összeállt a magyar nemzet.

A szlovák történelem is hasonlóan alakult. Ezeregyszáz év alatt, a Kárpátmedencébe betódult cseh, morva, lengyel, szlovén, horvát (tót), szorb, pseudo-huszita, német, ruszin, ukrán nép lassan nemzetté vált, irodalmi nyelvet teremtett magának. Mindez a "rettenetes magyar elnyomás alatt" történt a kormány orra előtt.

Ugyanebben az időben az angolok megfosztották állami léttüktől, nyelvüktől a velszeket, skótokat és az ireket. Olyan sikeresek voltak, hogy a már 1936 óta önálló Írország lakosainak csak tíz százaléka beszéli tisztességesen saját ősi nyelvét. A skótok és velszek sem jártak jobban.

A "Nagy Francia Forradalom" (Szabadság-Testvériség-Egyenlőség) "feltalálta" az addig ismeretlen államformát, a "nemzetállamot". Akkoriban és még sokáig, a gallok kisebbségben voltak Franciaország területén. A németek, korzikaiak, baszkok, oxcitánok, normanok, olaszok, bretonok, stb. a lakosság több, mint felét tették ki. Ez nem zavarta forradalmi kormányt, sőt "javítani" akartak a helyzeten, akár erőszakkal is.

Betiltották az összes nem-francia nyelvű iskolát, aminek véres következményei lettek. A bretonok fellázadtak az önkény uralom ellen és évekig harcoltak nyelvükért, iskolájukért és egyházukért.

A lázadás leverésére küldött, az ország söpredékéből verbuvált fegyveres rablóbanda, Turreau tábornok vezetésével egész falvak, városok lakóit mészárolta le. Vendee város neve, amelynek a teljes lakosságát kiirtották borzalmas körülmények között, kitörülhetetlen a bretonok emlékezetéből. Ha valaki kíváncsi rá, üsse be Turreau vagy Vendee szavakat a Google keresőbe. Előtte azonban ajánlatos egy idegszorongó bevétele...

Slota úr! Ha ezt mi csináltuk volna önökkel, joga lenne a panaszra és jól megalapozott a bocsánatkérési kívánsága. De mi ezt nem tettük Önökkel.

Az első világháború előtti néhány évtizedben történtek ugyan szánalmasan eredménytelen kísérletek a kormány részéről a lassan öntudatosodó és a pánszlávizmusnak bedülő vékony szlovák vezetőréteg elnyomására. Mindez azonban eltörpült Csehszlovákia, majd az önálló Szlovákia vad, tüzzel-vassal, törvénytelenül és embertelenül véghezvitt magyarellenes intézkedései mellett.

A "magyar elnyomás" mithosza Trianon óta állandó fejlődésben van. Ma már az a hír járja, hogy minden magyar tanító felpofozott minden magyarul nem tudó

nebulót. A Matica és az ultrajobb pártok ideologusai minden magyarellenes intézkedést az "ezeréves szenvedés" dajkameséjével magyaráznak és indokolnak.

Az unos-untalan hangoztatott vádak: a Rózsahegy melletti csendőrsortüz, a három kis szlovák gimnázium betiltása, a szlovák kettőskeresztes címer "elrablása" mára nemcsak a szlovákok, hanem nyugat agyába is beleégetődött.

De álljon itt egy igen autentikus szlovák vezető (akinek az alanti szavait legszivesebben letagadnák), Hlinka pater néhány mondata (Párizs, 1920), a magyar-szlovák-cseh viszonyról:

"But in three months, indeed, after only three weeks, the veil was lifted. In this short time we have suffered more from the high-handed Czechs than we did from the Magyars in a thousand years. Now we know: Extra Hungariam non est vita (outside of Hungary there is no life for us). Remember these words, time will prove their truth. Benes is an ambitious knave." ("SUITORS AND SUPPLIANTS" by Stephen BONSAI, amerikai diplomata)

Ami magyarul így hangzik:

"De három hónap alatt, valójában három hét után, a fátyol felemelkedett. Ilyen rövid idő alatt többet szenvedtünk a pökhendi csehektől, mint ezer év alatt a magyaroktól. Most tudjuk, hogy Hungarián kívül nincs élet. Emlékezzen ezekre a szavakra (Bonsal), mert az idő igazolni fogja ezeket. Benes egy törtető csaló."

Önök a napokban avatták szentjeik sorába Hlinka Páttert, de valószínűleg nem tudják, vagy nem akarják tudni, **Hlinka végső soron, a magyar Korona alatt akart maradni, néhány északi, teljesen szlovákok által lakott megye teljes autonómiájával.**

Ha kíváncsi Hlinka további mondanivalójára, szívesen elküldjük önnek a teljes szöveget.

A magyar-szlovák együttélés történetének szégyenteljes meghamisítása mellett, még más is van a szlovák, magyargyűlöletből élő szélsőségesek rovásán:

1. A magyarok által lakott területek bekebelezése 1918-ban, ami minden nemzetközi- emberi-és közösségi jog ellenes. Hol van az a népek önrendelkezési joga, amit maguknak kiköveteltek, de hallani sem akarnak azok másokra való alkalmazásáról?

2. A "Benesi Dekrétumok" még ma is élnek, szerves részét alkotják a szlovák (és cseh) alkotmánynak. A magyarok jogfosztásának az eszköze volt. Ezen túlmenően a magyar egyéni és közösségi javak elkobzásának az alapja. Ezt az Europa szegényét az önök parlamentje most bebetonozta, az emberi jogok nagyobb dicsőségére.

3. A kieroszakolt lakosságcsere.

4. Kb negyvenezer magyar embertelen körülmények közötti áttelepítése a Szudéta vidékre.

5 Gyilkosságok, amelyek messze felülmúlják a híres - az egész világon szétkürtölt - csendőr-sortüz áldozatainak számát:

a. Pozsonyligetfalu: 90 fegyvertelen, hazatérő levante lemészárlása

b. Dobsina lakosságának egy részének (Kb. 120 személy) lemészárlása a cseh határ másik oldalán

c. Hogyan is történt Pozsony magyar lakossága nagyobbik részének a kitelepítése Pozsonyligetfaluba? Az ottani tábori orvos jelentése szerint az internáló táborban rendkívül nagy volt a gyermekhalandóság a rettenetesen rossz ellátás miatt. Kik voltak abban az internáló táborban?

6. Hány magyar iskolát zártak be 1919-óta? Össze tudják még számolni?

7. Hány hektár földet és más ingatlant raboltak el a magyaroktól?

8. Az évszázadok során számtalan szlovák nemzetiségű püspöke, sőt hercegprimása volt a magyar katolikus egyháznak. Hány magyarszármazású püspöke van ma a szlovákiai magyaroknak? Ha nem tudják, elárulom: Egy sem!

Talán ideje volna szembenézniük a magyar-gyűlöletre épített történelmi mithoszaikkal is. Az elfogadott magyar történetírás soha sem ismerte el a hunoktól való származásunk hagyományát. Önök viszont szemrebbenés nélkül igénylik vissza "Svatopluk örökségét". Ennek persze lassan, de biztosan vége fog szakadni a külföldi és becsületes szlovák történészek munkái alapján. Talán nem volna felesleges néhány - a Matica emlőin nevelkedett történészüknél elolvasni, a német Martin Eggers könyvét: "Das Grossmährisches Reich. Realität oder Fiction?".

Aztán ott vannak a Nagy Károly birodalmának kémjelentései és adóivei Aachenben... Vakargathatnák a fülük tövét...

Nekünk, magyaroknak és szlovákoknak ezeréves közös történelmünk van. A mi királyaink az Önök királyai is voltak. A Szentkorona alatt Önöknek ugyanolyan jogok jártak, mint bárkinek a Kárpát medencében. Csak ne próbáljanak mai jogokat követelni a hűbéri társadalom idejére, mert azok igencsak egyformák voltak egész Európában. Ha mi jobágyok voltunk, Önök is azok voltak, ha szabadok, Önök is szabadok voltak. Ha a földesuraik keményen bántak magukkal, mivelünk sem különbül. Panaszra nincs okuk.

Szlovákiai utaim során számtalan ellenséges megnyilvánulással találkoztam, ami erősen gondolkozóba ejtett. Ugyanis addigi tapasztalataim alapján ezeket érthetetlennek találtam.

Nekünk talán csak a szovjetekkel és a románokkal kapcsolatban van ellenséges érzületünk, de az soha sem nyilvánul meg az egyéni érintkezés szintjén. Voltak munkatársaim mindkét népből. Sokszor együtt ültünk az irodai étkezőasztalánál, de eszünkbe nem jutott szóban vagy magatartásban kifejezni egymás iránti ellenszenvünket. Észak Szlovákiában viszont ez napirenden volt.

A szlovák emberrel soha semmi bajunk nem volt. A magyargyűlöletből élő politikus, pedagógus, újságíró annál nagyobb, majdnem jóvátehetetlen kárt okozott a két nép hagyományos viszonyában. Ha ezt valaha is sikerülne visszajára fordítani, mindkét népnek óriási hasznára lenne.

Előbb-utóbb, a legvadabb csúcs-szlovák is rá fog jönni, hogy népeink egymásra vannak utalva politikai, és gazdasági síkon egyaránt. Ha a szlovákok feladják erőszakos magyarírtási kísérletüket, és teljes autonómiát adnak nekik, örök barátság lenne a részünk. A határok lassan elmosódnak, de az etnikai határok hosszú évszázadokra megmaradnak, a biológia törvényei szerint.

Ami a NATO, de főként az EU tagságot illeti ezekben a testületekben, semmi keresnivalója nincs egy sovinszta népnek, amely megtagadja a legelemibb emberi és önkormányzati jogokat a karmai közé lökött kisebbségtől. Amikor Nagy Britannia szabadon engedi Irország nagyobbik részét, több-kevesebb autonómiát ad Skóciának, Walesnek vagy Spanyolország a Baszkoknak és Katalánoknak, Olaszország a Dél-Tiroliaknak, és - horribile dictu - a franciák Korzikának, hová tart Szlovákia? Milyen joron tart számot immunitásra? Különösen akkor, ha érdemtelenül és jogtalanul birtokolja a nemrégén még tisztán magyarok által lakott területeket.

Azoktól a magyarországi személyektől (még a külügyminisztériumban is), akik mindenáron figyelemmel akarnak lenni az utódállamok "érzékenységére", csak annyit kérdezek: Mikor voltak a románok, szlovákok, szerbek tekintettel a mi érzékenyűnkre? Egész Európában minket ért a legnagyobb sérelem 1920-ban és ismét 1947-ben. Itt az ideje a Nyugatnak való visszafeleselésnek. Azok már túlságosan hozzászórtak - a Szovjetben nevelkedett külügyűreink és baloldali politikűsaink szervilizmusához. Csak annak parancsolnak, aki hajlandó azokat teljesíteni. A blöfföt nem szabad komolyan venni.

Azt azonban ígérhetem, hogy a kormánnyal való együttműködés nélkül is, mindent megteszűnk, hogy egy sovinszta Szlovákia és a benesi dekrétumok ellen.

Magyaródy Szabolcs